

HỒI 79

VÀO RA CỬA TỬ

Vương Lâm Hoa làm như tuyệt vọng:

- Được như thế thì tôi cũng thoả mãn lắm. Còn mong gì hơn nữa.

Cô gái thứ tư trề miệng:

- Xi, nhát như thỏ đế.

Vương Lâm Hoa làm bộ không hiểu:

- Sao? Cô nương bằng lòng việc cầu xin của tôi ư?

Cô thứ tư cười, nháy mắt:

- Người thật ngốc quá. Giá như người yêu cầu... cái gì nữa.... chị em ta cũng bằng lòng.

Vương Lâm Hoa làm bộ bối rối:

- Tôi... tôi... bây giờ...

Cô gái thứ tư véo nhẹ má hấn cười:

- Đồ ngốc, bây giờ thì sao?

Vương Lâm Hoa vẫn làm vẻ ngơ ngẩn không hiểu. Cô gái thứ tư nguyệt dài:

- Ngốc quá... Thôi, để ta lấy rượu cho mà uống, rồi muốn... muốn gì nữa thì muốn...

Mấy cô nàng cười ngặt nghẽo, mỗi người rót một chén rượu đầy, bẹo má véo tay đùa giỡn với Vương Lâm Hoa. Cô gái thứ tư kè sát mặt vào mặt hấn thỏ thẻ:

- Đừng có buồn, uống đi, biết đâu chừng sẽ có cơ hội thoát được. Uống đi, uống cho ấm bụng, rồi...

Nàng ta ngưng ngang câu nói, bàn tay nhỏ nhắn véo mạnh vào ngực Vương Lâm Hoa. Y như một kẻ đang mê vui mừng quá đỗi, tay chân quỳnh quáng. Hai tay y quơ qua quơ lại, thân hình ngả tới ngả lui... Máy cô càng cười to hơn nữa. Cô thứ ba ép sát thân mình vào hấn, nháy mắt:

- Như người cũng làm đàn ông sao?

Vương Lâm Hoa giọng run run:

- Tôi rất mong... nhưng đáng tiếc...

Cô thứ tư mỉm cười:

- Tiếc cái gì?

Vương Lâm Hoa lấy bầy:

- Rất tiếc, rất tiếc... vì... vì..

Hắn làm bộ nói chẳng ra câu nhưng ngay lúc đó, cả bốn cô gái cùng biến sắc sững sờ, mặt lộ rõ vẻ kinh hãi, như muốn chạy mà không nhấc chân lên được. Bốn cặp mắt tròn trũng và dần dần trắng nhợt, rồi bốn cây thịt từ từ đổ xuống.

Vương Lâm Hoa nhìn họ thì thầm nói tiếp câu nói dang dở:

- Rất tiếc, vì ta phải là một người đàn ông giết những cô gái thích mình trong trường hợp bất đắc dĩ...

Hùng Miêu Nhi và Chu Thất Thất bước lại nhìn thì thấy bốn cô gái, rồi lại nhìn nhau sững sờ... Thì ra những chén rượu uống chung khi nãy Vương Lâm Hoa đã lén bỏ thuốc độc vào. Và mấy cô gái mãi mê đùa bỡn tình ái để tới nỗi bị đầu độc mà không hay. Vương Lâm Hoa ngó Hùng Miêu Nhi và Chu Thất Thất mỉm cười:

- Các người đã từng thấy loại độc nào trên thế gian mà lại phát tác mau lẹ như thế ấy không? Để tới nỗi mấy cô ả chết êm dịu như vậy.

Hùng Miêu Nhi mím môi không nói, Chu Thất Thất thì lặng thinh một hồi rồi thở

dài:

- Không hiểu Trầm Lăng đã tới gần hay chưa?

Vương Lâm Hoa cũng nói:

- Cũng mong hắn tới sớm một chút, chứ nếu không thì...

Chu Thất Thất gặng:

- Nếu không thì sao?

Vương Lâm Hoa dẫn từng tiếng một:

- Nếu không, chúng ta chẳng thể đợi lâu hơn.

Chu Thất Thất giận dữ lớn tiếng:

- Đồ vô lương tâm. Nếu không có Trầm Lăng, ngươi có thoát được tới đây không? Vậy mà bây giờ ngươi lại dám mở miệng nói câu: không thể chờ hắn được?

Vương Lâm Hoa cười nhạt:

- Phải nói ngược lại mới đúng. Nếu không có hắn, ta sao lại bị Bạch Phi Phi nhốt vào hầm? Sao ta lại bị lọt vào tay Khoái Lạc Vương? Sao ta phải biết ơn hắn?

Chu Thất Thất tức giận quá la lên:

- Vậy tại sao ngay lúc vừa rồi trước mặt hắn ngươi không nói câu đó?

Vương Lâm Hoa thản nhiên:

- Vì ta sợ. Ta không dám nói. Trả lời như vậy được chưa?

Hùng Miêu Nhi hừ hừ trong họng:

- Ta vừa nói trong con người người còn chút nhân tính, vậy mà bây giờ người đã...

Kéo tay Hùng Miêu Nhi, Vương Lâm Hoa trầm giọng:

- Hùng huynh, huynh thử nghĩ mà xem, chúng ta ở lại đây lâu thêm một chút thì lại càng nguy hiểm bội phần. Huynh thấy chết cả đám ở đây hơn hay thoát được người nào hay người đó là hơn?

Chu Thất Thất giận run:

- Người... người có thể thốt ra những lời như vậy sao?

Vương Lâm Hoa nói:

- Chính Trầm Lãng nói như vậy đấy chứ. Ta tin là nếu trong hoàn cảnh này, Trầm Lãng cũng làm như vậy mà thôi.

Chu Thất Thất quay lại phía Hùng Miêu Nhi:

- Miêu Nhi, huynh...

Hùng Miêu Nhi ngắt lời:

- Ta không thể bỏ Trầm Lãng.

Vương Lâm Hoa thở ra một hơi:

- Hai người nói thế mà nghe được hay sao? Bây giờ bọn người của Khoái Lạc Vương đang tập trung bao vây Trầm Lãng, là cơ hội tốt cho chúng ta đào thoát dễ dàng. Ta thừa cơ trốn đi tất có nhiều hi vọng.

Hắn đảo mắt qua một vòng rồi tiếp:

- Huông chi, không có chúng ta ở đây làm vướng chân vướng tay, Trầm Lãng sẽ có thể đào thoát dễ dàng hơn. Mọi người không tin vào khả năng của Trầm Lãng hay sao?

Hùng Miêu Nhi ngắt ngữ:

- Nhưng... mà...

Hắn xem chừng có dao động vì những lời nói vừa rồi của Vương Lâm Hoa. Nhưng hắn chưa kịp nói một câu cho rành mạch, Chu Thất Thất đã quát:

- Được. Vậy hai người đi đi.

Vương Lâm Hoa hỏi:

- Còn cô?

Chu Thất Thất ngửa mặt nhìn trời, trả lời dứt khoát:

- Ta đợi Trầm Lãng.

Vương Lâm Hoa cau mặt:

- Nếu hần không bao giờ quay trở lại?

Chu Thất Thất vẫn thản nhiên:

- Ta cứ đợi.

Vương Lâm Hoa lại gặng:

- Cô định đợi tới chừng nào?

Chu Thất Thất quả quyết:

- Tới chết.

Vương Lâm Hoa quay lại hỏi Hùng Miêu Nhi:

- Còn huynh? Họ là cặp uyên ương đồng sinh đồng tử, huynh định chết cùng với họ sao?

Hùng Miêu Nhi nói:

- Ta sẽ đi cùng ngươi.

Vương Lâm Hoa vỗ tay:

- Vậy mới đúng là hành động của kẻ nam tử thức thời chứ.

Chu Thất Thất chen vào một nụ cười buồn:

- Đó mới thật là nghĩa khí của bằng hữu. Hùng Miêu Nhi, ta đã nhìn nhầm huynh.

Hùng Miêu Nhi nhướng mắt:

- Lâm thật à?

Chu Thất Thất khoát tay:

- Đủ rồi, hai người đi cho khuất mắt ta.

Vương Lâm Hoa gằn giọng:

- Cả cô cũng phải đi.

Chỉ một bàn tay nhưng nháy mắt hần nhằm vào sáu bảy trọng huyết của Chu Thất Thất....

Càng lúc, sự rượt đuổi càng làm khoảng cách giữa Khoái Lạc Vương và Trầm Lãng gần hơn...

Một bậc kiêu hùng quả có chỗ hơn người. Bao nhiêu năm vui mình trong tửu sắc, khinh công của Khoái Lạc Vương vẫn tuyệt đỉnh như xưa. Dù đã cố tận dụng thân pháp, Trầm Lãng cũng không làm sao bắt bỏ được Khoái Lạc

Vương. Thành linh, ánh thép tua tủa nhoáng lên, Trầm Lãng bị chặn ngay trước mặt. - Đỡ.

Vừa vung tay vừa thét lên lên tiếng “đỡ”. Tiếng nói vẫn còn trong miệng, đám người đã bị dạt cả ra hai bên. Mỗi tên đều bị một tát tai in đỏ hằn trên mặt... Rồi, y như một con rắn, Trầm Lãng thoát đi một cách dễ dàng. Khoái Lạc Vương vừa lúc tới nơi, giận dữ quát mắng thuộc hạ: - Thật là đồ vô dụng.

Khi đó thì Trầm Lãng đã mất hút về xa rồi. Khoái Lạc Vương liền tiếp tục bám theo.

Trong vườn cây lưa thưa, hai bóng người thoáng qua thoáng lại như bóng ma, đám thuộc hạ của Khoái Lạc Vương chỉ trông thấp thoáng, chứ không nhìn rõ bóng người. Trầm Lãng bắt đầu lấm tấm mồ hôi. Thân thể con người chẳng phải sắt đá, tới một mức nào đó cũng phải kiệt lực mà thôi. Bây giờ, hi vọng bứt bỏ nổi Khoái Lạc Vương mà tới chỗ hẹn với Hùng Miêu Nhi thật là mong manh. Nhưng trong lòng Trầm Lãng thì không hề có tới ba chữ “không thể được”.

Giữa rừng đêm, ánh đuốc bập bùng, ánh thép ngời ngời....

Xéo phía Tây, một ngôi lầu ngói đỏ tường cao, có lẽ là một nghinh phong lầu dành cho du khách cho nên trước đó có một khoảng sân khá rộng, trong sân có một trụ cờ cao, treo lá hiệu kì đề ba chữ: ”Khoái Lạc Lâm”. Trên cột cờ cao nghệu có một tên đại hán bám cứng. Trên tay gã cầm một chiếc đèn lồng, cứ nhắm thấy Trầm Lãng đi tới đâu thì hất quay ngọn đèn về phía đó. Toàn vùng Khoái Lạc Lâm đều đặt dưới tầm kiểm soát của hắn, mà mục tiêu chú ý là Trầm Lãng.

Khoái Lạc Vương thấy Trầm Lãng đi vào vùng này thì cười sảng sặc:

- Trầm Lãng. Tới giờ này ngươi còn cố gắng nữa làm gì? Ngươi tin ngươi có thể thoát được hay sao?

Trầm Lãng quay mặt lại cười lớn:

- Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Ta là như vậy mà, ngươi không biết hay sao?

Vừa nói, Trầm Lãng vừa tung mình lên bám vào một ngọn cây kế đó. Khoái Lạc Vương nhìn thấy cười lớn hơn:

- Trầm Lãng, ngươi sợ quá tới phát điên rồi à? Nhảy lên ngọn cây trông trái, ngươi muốn làm hồng tâm cho người của ta tập bắn hay sao?

Câu nói của Khoái Lạc Vương như ngầm ra lệnh. Bao nhiêu cung nỏ chẳng biết chờ sẵn từ bao giờ, lập tức chĩa lên.

Quả thật như Khoái Lạc Vương nói, tình thế Trầm Lãng bây giờ rất nguy hiểm. Chỉ cần Khoái Lạc Vương hạ lệnh, thì lập tức chàng thành con nhím ngay. Khoái Lạc Vương đứng dưới nhìn lên nhưng chưa vội xuống lệnh. Vào phút ấy, Trầm Lãng quăng mình bắn thẳng lên trụ cờ. Gã đại hán nhìn thấy hốt hoảng co chân đá mạnh ra một cái. Hắn định không cho Trầm Lãng lên được cột cờ, ai dè tự mình chuốc họa. Vì Trầm Lãng, khi thân mình tới gần trụ cờ liền một tay chụp lấy cây cột luôn mình xuống dưới, một tay nắm lấy cổ chân gã đại hán giật mạnh. Bị giật bất ngờ, gã đại hán chới với lộn nhào mấy vòng rồi rơi xuống bụi rậm xa xa kèm theo một tiếng kêu kinh khiếp. Trầm Lãng liền đó thoăn thoắt như một con vượn leo tuốt lên chót vót cột cờ, đứng sững theo thế Kim Kê Độc Lập, trông thật uy nghiêm. Tà áo phát phới, thân mình in hình lên trời đêm như một vị thần. Giờ đây, tất cả bọn người truy đuổi kể cả Khoái Lạc Vương cũng ở dưới chân hắn. Khoái Lạc Vương quát một tiếng, tức thì tiếng dây cung bật vang lên tanh tách, nhưng Trầm Lãng đã cởi áo ngoài, cuộn nhẹ một vòng. Bao nhiêu mũi tên bịt sắt vì lên cao đã yếu đà, đụng phải cái cuộn nhẹ của Trầm Lãng thì rớt cả xuống đất như lá rụng. Khoái Lạc Vương rít lên:

- Trầm Lãng. Ngươi liệu đứng trên đó bao lâu?

Trầm Lãng cười:

- Bất luận bao lâu. Ngươi dám leo lên đây mới là anh hùng, bằng không thì cứ đứng dưới nhìn lên cho nó bớt cong cái cần cổ...

Khoái Lạc Vương giận dữ:

- Ngươi tưởng ta không dám?

Y theo cách của Trầm Lãng vừa rồi, Khoái Lạc Vương nhún mình nhảy lên ngọn cây rồi từ đó quật mình lấy đà vút thẳng lên trên ngọn cột cờ. Trầm Lãng ở bên trên nên có lợi thế hơn. Trầm Lãng cầm áo trên tay quay nhẹ một vòng. Tuy chỉ một chiếc áo song kinh lực thật kinh người. Vì thân mình đang chơi voi không có điểm tựa nên Khoái Lạc Vương không dám đối kháng. Ông ta thu mình lại, hai tay vươn thẳng tới chụp lấy cột cờ phía dưới chân Trầm Lãng. Nhưng từ trên, chiếc áo của Trầm Lãng lại quất xuống, nhắm ngay khoảng giữa vai Khoái Lạc Vương... Quả nhiên là kẻ kiêu hùng. Vừa nghe tiếng gió từ trên ập xuống, Khoái Lạc Vương chụp luôn chéo áo, định giật mạnh làm cho Trầm Lãng mất đà, như Trầm Lãng là với tên đại hán khi nãy. Nhưng chuyện này Trầm Lãng đã tính trước. Hắn giật một cái thật mạnh khiến thân áo đứt soạt làm đôi. Khoái Lạc Vương bị hất ra ngoài rơi xuống đất.

Trầm Lãng cười lớn:

- Hay. Bị té như vậy mà vẫn có thể giữ vững thân mình đáp nhẹ xuống đất. Thân pháp tuyệt diệu.

Khoái Lạc Vương coi đây chur lời châm biếm, giận run lên, giật lấy cây cung trên tay một xạ thủ đứng cạnh, kéo dây cung:

- Này.

Cùng với tiếng quát, tiếp theo là một tiếng “Kịch” khô khan, cây cung sắt của Khoái Lạc Vương gãy ngay chính giữa. Trầm Lãng vỗ tay cười lớn:

- Quả là thần lực. Tiếc rằng sự tức giận khiến sức mạnh đó đi quá mức. Khoái Lạc Vương thành linh phóng thẳng tới bên cột cờ, ngựa mặt cười sằng sặc: - Hay lắm, Trầm Lãng. Người chóng mắt mà coi thủ đoạn của bản vương. Ông ta vừa nói vừa ngồi xuống, dựng bàn tay nghiêng nghiêng phạt mạnh vào trụ

cờ.

Rắc... rắc...

Cột cờ lớn bằng miệng cái chậu con, thế mà bị chường lực của Khoái Lạc Vương làm đứt tiện tới hơn tám phần, chuyển mình đổ xuống. Đám bộ hạ vây quanh hò reo

vang dậy. Bọn họ tin chắc Trầm Lãng sẽ bị quật xuống, nếu không bị chết cũng trọng thương. Cột cờ từ từ đổ xuống. Trầm Lãng kẹp chân vào cột như cưỡi ngựa, ngọn cờ đập thẳng vào ngôi lầu. Khi còn cách lầu chừng vài trượng, Trầm Lãng vụt cười ha hả:

- Thủ đoạn của Khoái Lạc Vương hay thật.

Ầm...

Cột cờ giáng xuống nóc lầu. Tường lầu xây bằng loại đá hoa thật chắc, cột cờ đổ xuống chẳng hề chi, nhưng nóc lầu thì bị sụp hẳn. Cổ bám vào thân cột để khỏi bị văng ra, chờ tới khi nóc lầu bị phá thủng, Trầm Lãng mới phóng tuốt vào trong lầu qua lỗ hồng đó y như con mèo chui vào ống gạch vụn. Khoái Lạc Vương quát lớn:

- Bao vây chặt. Đừng để y thoát.

Tiếng reo hò vang dội, bọn thủ hạ của Khoái Lạc Vương chạy rầm rập, bao vây kín ngôi lầu. Mấy gian lầu đóng chặt cửa, Khoái Lạc Vương ngay từ đầu đã dán mắt vào nơi đó, Trầm Lãng khó thể thoát ra mà không bị phát hiện. Vòng vây càng lúc càng khép kín...

Gã Cấp Phong Iệ Nhất bước tới cung tay:

- Bẩm Vương Gia, không biết có nên sử dụng hoả công không?

Ánh mắt dữ dằn của Khoái Lạc Vương khẽ chớp, ông ta kêu lớn:

- Trầm Lãng. Người có chịu ra hay không? Hạn trong nửa giờ nữa, nếu người không chịu ra thì ta sẽ thiêu rụi căn lầu này. Lúc đó đừng trách ta sao tàn nhẫn thế.

Gã Cấp Phong Ky Sĩ cười thâm tự mãn:

- Trâm Lăng, lần này ngươi mà thoát nổi thì ta làm ngựa cho ngươi cưỡi đấy...

Vương Lâm Hoa ra tay quá lẹ, lại bất ngờ, nên tay hắn vừa nhích lên thì Chu Thất Thất đã quy xuống. Vương Lâm Hoa đưa tay nhẹ đỡ lấy nàng, quay lại nói với Hùng Miêu Nhi:

- Hùng huynh, đệ không có ý làm nàng bị thương, tạm thời chỉ chế ngự huyết đạo để đưa nàng ra khỏi chỗ chết rồi tính sau.

Hùng Miêu Nhi gật đầu lơ đãng:

- À... Ừ...

Vương Lâm Hoa giục:

- Thôi, mình hãy đi mau đã.

Bây giờ thì Chu Thất Thất đã mê man, Vương Lâm Hoa ôm xốc lấy nàng nói:

- Chúng ta cứ theo khe núi hẹp mà đi. Xin Hùng huynh chịu khó mở đường.

Hùng Miêu Nhi nói:

- Huynh mở đường đi, để ta bồng nàng.

Thoáng do dự, nhưng Vương Lâm Hoa cũng phải gật đầu:

- Vậy cũng được...

Hùng Miêu Nhi bước lại đưa tay đón lấy Thất Thất. Vừa trao Chu Thất Thất cho Hùng Miêu Nhi, Vương Lâm Hoa chợt nghe cánh tay tê điếng. Vương Lâm Hoa hốt hải kêu lên:

- Hùng huynh, huynh làm gì vậy?

Hùng Miêu Nhi Quắc mắt lạnh lùng không nói. Vương Lâm Hoa từ từ khuyu xuống run run:

- Huynh... huynh không phải cũng muốn đi với tôi sao?

Hùng Miêu Nhi cười gằn:

- Ngươi nghĩ Hùng Miêu Nhi này cũng là kẻ bất nhân bất nghĩa như ngươi hay sao? Ngươi coi thường ta quá rồi.

Vương Lâm Hoa toát mồ hôi:

- Hùng huynh, chính là anh tự nguyện đi với tôi, tôi đâu có ép buộc gì. Tại sao bằng lòng rồi lại nuốt lời như thế?

Hùng Miêu Nhi thân nhiên:

- Ta học cách của ngươi thôi.

Vương Lâm Hoa cứng họng:

- Nhưng chính anh...

Hùng Miêu Nhi cười:

- Người luôn gạt người ta, cũng phải có một lần người bị người ta gạt chứ.

Vương Lâm Hoa cười gượng:

- Hùng Miêu Nhi có thể gạt được Vương Lâm Hoa, thật là chuyện lạ trên đời.

Hùng Miêu Nhi cười khẩy:

- Chính vì người không tưởng tượng nổi nên mới bị gạt.

Vương Lâm Hoa nói:

- Hay lắm. Kể như ta thua một lần. Vậy người muốn gì?

Hùng Miêu Nhi vặn lại:

- Nếu người là ta thì người làm sao?

Vương Lâm Hoa áp úng:

- Ta... Ta...

Hùng Miêu Nhi quát lớn:

- Ta thật muốn giết chết người lắm. Nhưng nếu bây giờ ta giết người, Khoái Lạc Vương sẽ chê cười bọn ta không biết hợp sức, chỉ lo tàn sát lẫn nhau.

Vừa nói, Hùng Miêu Nhi vừa tung chân đá cho Vương Lâm Hoa một đá văng tuốt ra xa, chỉ vào mặt hắn gằn từng tiếng:

- Bây giờ ta muốn cho người biết mấy điều. Thứ nhất: Có kẻ không hay lừa người, vì họ không muốn làm, chứ không phải vì họ không biết làm việc ấy. Nếu muốn, họ có thể làm bất cứ trong trường hợp nào, biết chưa?

Vương Lâm Hoa nhướng mắt lên:

- Cái đó thì bây giờ ta biết rất rõ.

Hùng Miêu Nhi nói tiếp:

- Thứ hai, không cần biết chừng nào Trầm Lăng quay lại, chúng ta cũng phải chờ. Trên đời này nếu có ai có thể khiến Hùng Miêu Nhi này tình nguyện chờ đợi thì đó là Trầm Lăng.

Vương Lâm Hoa khẽ thở ra:

- Biết, biết rồi. Nhưng...

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Nhưng sao?

Vương Lâm Hoa nói:

- E là Trầm Lãng không thể thoát nổi.

Chờ một lúc lâu không thấy Trầm Lãng trả lời, Khoái Lạc Vương bắt đầu đếm:

- Một... Hai...

Ngưng một giây, Khoái Lạc Vương nhân mạnh:

- Giỏi lắm Trầm Lãng. Bình tĩnh như thế thật hiếm có. Người cố mà thoát khỏi trận này nhé.

Ông khoát tay một cái về phía Phong Kỳ Sĩ. Như đã sẵn sàng từ khi nào, bọn thuộc hạ của Khoái Lạc Vương nổi lửa tức khắc. Khoái Lạc Vương lại nói:

- Các người chia làm năm lớp. Lớp một: đoàn đao, lớp hai: cung thủ, lớp thứ ba: Toàn thể Kỳ đội Cấp Phong, lớp thứ tư: trường thương, lớp thứ năm: lại cung thủ... nơi nào để Trầm Lãng thoát, nơi đó phải dăng đầu.

Tiếng dạ ran vang lên, hàng trăm đại hán nhanh nhẹn chia thành đội ngũ.

Lửa bắt gổ nương theo sức gió bốc cao, bên ngoài lầu cháy đùng đùng, một vòng nhân mã trùng trùng vây kín. Tình cảnh như thế, đừng nói tới người, một con chuột cũng khó thoát.

Hùng Miêu Nhi vừa giải huyết đạo cho Chu Thất Thất thì nàng vụt tung mình giáng thẳng vào ngực hấn một quyền liêng xiêng. Tay đánh, miệng chửi um cả lên:

- Đồ súc sinh, khốn kiếp, vong ân bội nghĩa, phản bạn... Ta thà chết không đi chung với bọn các người...

Nàng vừa chửi vừa đánh Hùng Miêu Nhi tới tấp. Hùng Miêu Nhi chịu tới ba bốn đấm mới bắt được tay nàng. Hấn nhìn nàng, ôn tồn:

- Làm gì dữ quá vậy hả? Mọi người nhìn lại xem.

Chu Thất Thất vùng vẫy la:

- Ta không xem, ta không xem..

Miệng nói thế, nhưng nàng vẫn quay lại, thấy Vương Lâm Hoa nằm quay trên đất thì sừng sốt ngập ngừng:

- Sao... sao...

Hùng Miêu Nhi cười:

- Hùng Miêu Nhi này đâu phải kẻ vô sỉ như mọi người nghĩ?

Chu Thất Thất nhìn hồi lâu rồi cúi đầu:

- Miêu huynh, mọi người đã trách lầm huynh, huynh đừng trách mọi người nhé...

Hùng miêu Nhi cười:

- Sao lại trách mọi người được.

Nàng nhìn Hùng Miêu Nhi nói:

- Muội đã xử không phải với huynh, tại sao huynh lại không giận muội?

Hùng Miêu Nhi Quay mặt ra chỗ khác cười lớn:

- Có một muội muội dễ thương như nàng thì phận làm ca ca như ta phải chịu lép vế một chút cũng có gì là lạ chứ.

Chu Thất Thất nắm tay Hùng Miêu Nhi lắc liên hồi:

- Muội chẳng dễ thương chút nào. Ca ca mới thật là dễ thương nhất đó.

Hùng Miêu Nhi cười:

- Nếu cô bé nào cũng nghĩ như muội thì hay quá.

Tiếng cười của hắn rộn ràng sáng khoái, cởi mở vô cùng. Chu Thất Thất thở dài:

- Nếu những cô gái khác mà nghĩ như thế về đàn ông thì thật là ngốc. Vì đâu phải đàn ông trên đời ai cũng tốt như ca ca đâu.

Hùng Miêu Nhi nói:

- Ta tốt lắm sao? Có lẽ... nhưng ta cũng hay quên lắm. Chuyện gì ta cũng mau quên hơn bất cứ ai.

Thất Thất nói ngay:

- Đúng. Huynh là người không hay để ý tới những chuyện đã qua, nhưng chỉ là những chuyện không đáng để ý mà thôi. Chứ chuyện ân nghĩa chắc chắn trọn đời huynh không quên.

Nàng nói tiếp:

- Có được một ca ca như huynh là điều bất cứ cô gái nào cũng phải mong muốn.

Vương Lâm Hoa vọt chen vào:

- Đã có một ca ca như thế thì là người tình luôn còn gì nữa.

Chu Thất Thất quay phắt lại:

- Người ... người dám nói như vậy?

Vương Lâm Hoa cười:

- Không lẽ ta nói sai?

Chu Thất Thất nghiêm giọng:

- Ta không thèm trách người, vì lòng dạ người dơ quá, không thể hiểu được tình cảm trong sáng của người khác. Trọn đời người cũng chỉ sống mãi trong bóng tối bản thủ, không thể thấy được ánh sáng đẹp đẽ của đời.

Vương Lâm Hoa điềm nhiên nói:

- Sống trong bóng tối cũng không sao. Còn hơn bị lửa thiêu cháy thế kia.

Chu Thất Thất không hiểu:

- Người nói gì?

Vương Lâm Hoa ngửa mặt lơ đãng nhìn trời, lẩm bẫm nói một mình:

- Lửa sáng, sáng lắm... nhưng ta cam tâm sống mãi cuộc đời dơ trong bóng tối, chứ không làm con thiêu thân chết trong ánh sáng của lửa hồng.

Hắn nói rồi mắt từ từ hướng về phía Tây. Hùng Miêu Nhi và Chu Thất Thất bất giác quay ra nhìn theo. Ngọn lửa phùng phùng, cả một vùng trời cao ngất sáng rực. Chu Thất Thất nắm lấy tay Hùng Miêu Nhi run run:

- Lửa ... lửa đang cháy... Trầm Lãng...

Hùng Miêu Nhi nói lớn:

- Không đâu. Trầm Lãng không khi nào bị...

Rõ ràng hắn nói là để trấn an chính mình. Tuy miệng nói, mà mặt hắn cũng bắt đầu đổi sắc. Vương Lâm Hoa cứ lẩm bẫm:

- Thật đáng tiếc... Trầm Lãng chết rồi, e lại tới chuyện ở đây...

Lửa mỗi lúc mỗi lên cao. Gió mỗi lúc càng thổi mạnh. Nhưng trong ngôi lầu tuyết nhiên không thấy một bóng người thoáng ra... Trong biển lửa cao ngất, nếu không ra thì tới con gián cũng thành tro bụi. Nhìn ngọn lửa hùng hục, Khoái Lạc Vương thở dài sườn sượt. Gã Cấp Phong đê nhất cười đắc chí:

- Đại họa đã trừ bỏ, sao Vương Gia lại...

Khoái Lạc Vương vuốt râu:

- Người biết cái gì. Trầm Lãng sống tất nhiên là mối họa lớn cho ta. Giờ phút nào ta cũng muốn trừ khử hắn. Nhưng hắn chết rồi... Thật đáng tiếc...

Gã Cấp Phong thấy Khoái Lạc Vương nói vậy thì không dám nói thêm, lẳng lặng làm thinh. Khoái Lạc Vương nói tiếp giọng bùi ngùi:

- Hiện nay trên thế gian này ta chẳng còn tìm ra một đối thủ như Trầm Lãng được nữa. Hắn chết rồi, cõi đời này thật tịch mịch cô liêu...

Cấp Phong Ky Sĩ nói nương theo:

- Lòng dạ của tuyệt thế anh hùng, kẻ tầm thường như thuộc hạ thật không thể hiểu thấu.

Khoái Lạc Vương lại thở dài:

- Đáng tiếc hơn nữa là tới giờ y vẫn chưa chính thức giao đấu với ta. Ta sợ bây giờ tới cuối đời không thể tìm ra kẻ có thể tiếp nối ta ba chiêu. Ta không dám xưng mình tuyệt đại võ công, nhưng hiềm vì tìm không ra đối thủ, biết làm sao đây?

Gã Cấp Phong Kỵ Sĩ cũng cố thở dài cho đúng điệu:

- Quỳnh giao ngọc thụ, càng cao càng cảm thấy chơ vơ. Làm bậc cao sĩ trong thiên hạ, tâm tình càng cô quạnh. Nhưng thiên hạ anh hùng đều quy tụ dưới chân Vương Gia, điều đó cũng có thể làm Vương Gia được ít nhiều an ủi.

Khoái Lạc Vương cười ha hả:

- Nói rất hay. Không ngờ người cũng là kẻ hiểu biết. Vậy mà lâu nay ta không hay.

Được khen, gã Cấp Phong Kỵ Sĩ nở phòng mũi lên. Hắn nói thêm một câu để tăng sự “hiểu biết” của mình:

- Trầm Lăng bây giờ vẫn không thấy tăm hơi, e là hắn đã ra tro rồi.

Khoái Lạc Vương chưa kịp nói gì, y đã tiếp:

- Theo ý thuộc hạ, có lẽ nên tìm cách dập lửa, nếu không sức gió quá mạnh có thể lan ra xung quanh...

Khoái Lạc Vương gật đầu:

- Đúng lắm. Khu vườn nếu để cháy rụi cả thì kẻ cũng uổng.

Do dự một chút, Khoái Lạc Vương trầm giọng:

- Sau khi các người dập tắt lửa thì cố kiếm cho được thi hài của Trầm Lăng. Dù chỉ là mấy mẫu xương tàn cũng phải lấy lễ vương hầu mà mai táng. Sinh thời hắn đáng mặt anh hào, khi hắn chết ta cũng nên đối xử với hắn cho xứng đáng...